

VICENT SANCHIS, director
SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ,
LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, BERNAT SALVÀ [Cultura i Espectacles]; TONI
BROSA [Esports]; DAVID CASTILLO [Suplement Cultural];
MANEL CASTILLA [Disseny]; SANTI GONZÁLEZ [Món];

PERE MARTÍ [Política]; PEPA MASÓ [Societat]; ÓSCAR
MONTFERRER [Comunicació]; ALBERT PLA [Edició]; CAR-
LES PRATS [Opinió]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona

DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Fax: 91 454 72 44
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT
Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA
Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252
PUBLICITAT: PUBLIPRESS MEDIA, SA
XAVIER BUYSÉ, director general
Barcelona
JOAN FERRANDO, director de Publicitat
RAÏL GILBERT, cap de Publicitat
Av. Diagonal, 475 - 08036 Barcelona
Tel.: 93 344 30 00 - Fax: 93 344 31 91
e-mail: avui@publipressmedia.com

Madrid
JAVIER PIÑEIRO, director de Publicitat
e-mail: jpineiro@publipressmedia.com
CRISTINA MADERAL
e-mail: cmaderal@publipressmedia.com
c/ María de Molina, 54 - 28006 Madrid
Tel.: 91 515 91 00 - Fax: 91 515 91 09
IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria
DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD

Xavier Roig

Enginyer i escriptor

Xifres i trampes

Ara sí que es pot assegurar que la campanya electoral ha començat. Fins aquesta setmana la munició era de fogueig. Ara, en anunciar el departament d'Economia i Finances que el PIB de Catalunya creix per sobre de la mitjana espanyola, podem dir que la campanya ja està aquí.

ÉS TRADICIÓ DE LES DEMOCRÀCIES EUROPEES meridionals manipular estadístiques. No fa gaire, la UE va sancionar Grècia per haver manipulat les xifres del seu creixement. Forma part de la picaresca mediterrània que ens fa tanta gràcia, però que només es sustenta mentre la riquesa i productivitat del nord d'Europa vagi vessant, és clar. Com que aquesta Península no ha estat mai un prodigi de refinament, els nostres polítics tenen tendència a fer aquestes martingales de manera molt grollera –vull dir que se'ls veu el llautó.

EM VE AL CAP LA DARRERA TUPINADA del govern espanyol, de la qual, pel que es veu, el govern català n'és còmplice –encara que sigui pel silenci mantingut–. Ara veuran. Resulta que la UE publica cada any la renda per càpita (la riquesa) de totes les regions d'Europa. I la pondera segons el “cost del nivell de vida” d'aquella regió en qüestió –és normal, ja que no costa igual una hora d'aparcament a Barcelona que a Badajoz–. No serveix de res comparar el benestar d'un senyor que guanya 20.000 euros a Barcelona amb un altre que en guanya 16.000 a Badajoz si aquests ingressos no es ponderen segons el “nivell de vida” de cada lloc (amb 16.000 euros a Badajoz es fan moltes més coses que no pas amb 20.000 a Barcelona). Doncs bé, resulta que per elaborar les estadístiques del 2003 el govern espanyol que encapçala aquest gran amic de Catalunya que es diu Zapatero ha decidit per primer cop deixar de subministrar a la UE la dada del “cost del nivell de vida” per autonomies, i li ha passat a Brussel·les un únic “cost del nivell de vida” per a tot Espanya. Veuen fins on pot arribar la subtilesa de la manipulació? No cal dir-

“És tradició de les democràcies europees meridionals manipular estadístiques. No fa gaire, la UE va sancionar Grècia per haver manipulat les xifres del seu creixement. Forma part de la picaresca mediterrània que ens fa tanta gràcia”

GUILLEM CIFRÉ

los que aquest fet, a més d'escandalós, ens és perjudicial, ja que fa veure que els catalans som més rics del que realment som.

JUTGIN VOSTÈS MATEIXOS. L'any 2002 la renda per càpita catalana fou de 23.997 €. L'any 2003 va baixar a 22.415 €. Ep!, cada català va esdevenir un 6% més pobre. No els ho havien explicat això? Quina barra! Bé, continuem, perquè gràcies al “petit truquet” d'unificar el “cost del nivell de vida” a tot Espanya, resulta que el 2003, malgrat esdevenir més pobres, Catalunya va guanyar posicions entre les regions d'Europa! Ja els he dit que la forma de fer trampes aquí és grollerota i, en conseqüència, tard o d'hora se'ls descobreix –Catalunya no pot, al mateix temps, empobrir-se i guanyar posicions si tot Europa creix. M'explico?

AQUESTA MANERA D'ACTUAR HA ESTAT LA CONSTANT de la societat catalana representativa (la societat política, però també l'anomenada “societat civil”) d'ençà la Transició. Consisteix a repetir que Catalunya va bé (fins i tot més que la resta d'Espanya) quan, de fet, empitjora manifestament –cosa que tots observem–. Per tal de no continuar fent-nos trampes al solitari, jo suggeriria que algú ens expliqués la paradoxa següent. Quan es va inaugurar l'Estat de les autonomies, Catalunya era el territori amb major riquesa per càpita (que és la que compta). Avui, vint-i-sis anys després, Catalunya ocupa el quart lloc en el rànquing. I si considerem la renda disponible (després de pagar impostos i rebre subvencions), Catalunya passa a estar en la setena o vuitena posició. O sigui que, senyors representants de la societat barcelonina benpensant i malfeinera, agafin, reuneixin-se entre vostès (consellers, cambres, *círculos*, *fomentos*, ...) i amb tots els altres elements que han ajudat a crear el desgavell que patim, i ens expliquin com ens ho hem fet: créixer més que ningú, i retrocedir. Quan trobin un relat creïble, vénen i ens ho diuen. Mentrestant, si us plau, deixin de considerar que la resta de catalans som burros.

DE FIL DE VINT

L'agonia de la costa

Isabel-Clara Simó

Et dius: la justícia és lenta però és justa, arran de la detenció de Julián Muñoz. Des del famós Gil i Gil fins a Muñoz, Marbella ha estat un solar immobiliari, una vaca a qui munyir, un paradís de la corrupció. I et dius, ¿i per què Muñoz, havent-hi piles de càrrecs i de proves, encara se la campava? Doncs perquè diuen que era confident de la policia, “*uno de los nuestros*”, però ara fins i tot els ultracarques periodistes del cor li diuen coses lletges. Molt bé, doncs ara la justícia, a jutjar. Agafi, però, vostè el cotxe –o tingui la paciència de Matthew Tree i vagi d'autobús en autobús– i recorri tota la costa mediterrània sota bandera espanyola (se salti Gibraltar, doncs). El que veurà no li agradarà gens, i si encara té esma per llegir, faci una ullada a la legislació vigent. Observi com els vàndals han atapeït amb més habitatges dels suportables la costa d'Almeria, o tot el País Valencià, o la Costa Blanca; observi la Costa Brava, de què estaven tan orgullosos; faci cap a les Illes i contempli el sucós negoci immobiliari. I ara preguntí's: qui ho ha fet, això? Qui ho ha permès? On eren els jutges, els polítics, la policia? ¿Per què ningú no ha detingut, no un Julián Muñoz, sinó un parell de centenars, inclosos els que viuen a Madrid, que ja se sap que no té platja però sí els dits molt llargs? Aleshores quedarà astorat que Muñoz solet ocupi pàgines i pàgines de la premsa, com si fos un llop solitari i no un més de la camada. Finalment, faci's la pregunta fatal: això té remei? I ara ja és el moment que esclati en plors, perquè la resposta és que el mal fet és irreversible, i els Julián Muñoz es multipliquen a cada temporada. Jesús.

DES DEL MOLÍ

Dos i dos

Maria de la Pau Janer

Fa tant temps que vaig estudiar matemàtiques que quasi no me'n record. Ni de les matemàtiques ni de mi mateixa en aquella època. Sé que m'agradaven molt més que la física o la química, per

exemple, i que em feien gràcia aquells problemes que t'exigien un esforç de concentrar el pensament. Jo tinc el pensament dispers, cosa ben poc pràctica. Alícia, la protagonista del llibre de Lewis Carroll, es preguntava per què dos i dos són sempre quatre.

A la vida, no sempre dos i dos sumen quatre. Sovint trobam sorpreses inesperades, vivim històries amb finals imprevisibles, o la gent té reaccions que ens agafen

desprevinguts. Tot allò que és inesperat ens pot sortir a l'encontre. Aquesta deu ser la gràcia de viure: ser incaços de controlar-ho tot. Moltes situacions se'ns escapen de les mans, algunes altres segueixen el seu curs lògic, mentre n'hi ha que no segueixen cap lògica.

Els britànics han decidit actualitzar l'ensenyament de les matemàtiques. El ministeri d'Ensenyament vol apropar-les a la vida real. Creuen que és l'únic camí

per motivar els seus estudiants. L'objectiu és aconseguir que els adolescents s'interessen per una matèria que cada vegada té menys adeptes entre els joves, el nivell dels quals sol ser baix en aquests estudis.

Ara l'objectiu és apropar l'estudi científic a la realitat quotidiana, a aquells temes que interessen els adolescents que tenen entre onze i tretze anys. Concretar els límits del que s'ensenya, adaptant les seves dimensi-

ons a temes específics. La primera pregunta ha estat: quines qüestions interessen els adolescents britànics? Probablement les mateixes que motiven els adolescents a la resta d'Europa. Parlen de moda o d'esport, de música i d'ordinadors. Els problemes de matemàtiques, doncs, han de plantejar-se a partir de situacions que es relacionin amb temàtiques properes. Si se'ls vol engrescar, no ens hem d'allunyar gaire de la seva òrbita.